

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Černým, Ph.D., ve věci

žalobce: **N. V. T.**, narozený „X“,
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika,
bytem „X“,

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, Odbor azylové a migrační politiky,
se sídlem Nad Štolou 7, Poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 4. 2017, č. j. OAM-808/ZA-ZA13-HA10-2016, e. č. „X“,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 4. 2017, č. j. OAM-808/ZA-ZA13-HA10-2016, e. č. „X“, jímž bylo ve věci mezinárodní ochrany rozhodnuto tak, že se žalobci podle ustanovení § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), mezinárodní ochrana neuděluje, neboť pro vyhovění žádosti nebyly splněny zákonné předpoklady.

Žaloba

2. Žalobce v žalobě uvedl, že nesouhlasí se závěry žalovaného, který dovodil, že podáním žádosti se žalobce pokoušel o legalizaci svého dalšího pobytu na území České republiky. Je pravdou, že se v pohovoru po podání samotné žádosti zmínil pouze o nepříznivé finanční

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

situaci, ale to jen proto, že není odborníkem na azylové řízení. Důvodem podání žádosti nicméně byla jeho účast na internetových diskuzích, kde prostřednictvím svých příspěvků kritizoval současnou politickou situaci panující ve Vietnamské socialistické republice. Tyto diskuze jsou vietnamskými orgány sledovány a osoby v nich vystupující již měly s tamními státními orgány značné problémy. Prokázání účasti v těchto diskuzích není schopen doložit, neboť příspěvky jsou průběžně smazávány a žalobce nikdy nenapadlo příslušné stránky vytisknout. Dalšího pochybení se dle názoru žalobce žalovaný dopustil, když plánovaný úkon seznámení s podklady pro rozhodnutí provedl bez účasti právního zástupce, a to i přesto, že ten řádně požádal o změnu termínu z důvodu zahraničního pobytu. Závěrem žalobce poukázal na skutečnost, že žalovaný nepřihlédl k jeho rodinné situaci, ačkoli jsou pro něj rodinné vazby velmi důležité. S ohledem na výše uvedené proto žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Vyjádření žalovaného k žalobě

3. Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě uvedl, že popírá oprávněnost námitek, neboť neprokazují, že by žalovaný během svého jednání porušil některé ustanovení správního řádu nebo zákona o azylu. Žalovaný trvá na správnosti napadeného rozhodnutí, poněvadž dle jeho názoru zjistil skutečný stav věci, který posoudil ve všech souvislostech a zabýval se všemi skutečnostmi, které vyšly v průběhu správního řízení najevo. Žalovaný vycházel z výpovědí žalobce a z informací nashromážděných během správního řízení. Mezinárodní ochranu nelze udělit pro důvody, které uváděl žalobce během správního řízení. Žalovaný se v odůvodnění napadeného rozhodnutí detailně zabýval i žalobcem tvrzenou účastí v internetových diskuzích. Žalobcovu námitku týkající se neúčasti právního zástupce při úkonu seznámení s podklady pro rozhodnutí žalovaný považuje za nedůvodnou, poněvadž žalovaný neneviduje žádnou žalobcem tvrzenou omluvu. Ani sám žalobce v průběhu konání netrval na účasti svého právního zástupce. Mimo to právní zástupce neučinil žádnou reakci ve lhůtě sloužící k vyjádření, a to i přesto, že tato lhůta byla žalovaným prodloužena. S ohledem na výše uvedené proto žalovaný navrhl, aby soud žalobu v plném rozsahu zamítl.

Posouzení věci soudem

4. O žalobě rozhodl soud v souladu s ustanovení § 51 odst. 1 věty druhé zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, neboť žalovaný s projednáním věci bez nařízení ústního jednání souhlasil a žalobce nevyjádřil do dvou týdnů od doručení výzvy svůj nesouhlas s takovým projednáním, takže se má za to, že souhlas udělil, když byl o tomto následku ve výzvě výslovně poučen.
5. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s.ř.s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanovení § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a ustanovení § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během patnáctidenní lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle ustanovení § 32 odst. 1 zákona o azylu. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle ustanovení § 76 odst. 2 s.ř.s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

6. Po přezkoumání skutkového a právního stavu dospěl soud k závěru, že žaloba není z pohledu uplatněných žalobních námitek důvodná.
7. Ze správního spisu postoupeného žalovaným, konkrétně z poskytnutých údajů k žádosti o mezinárodní ochranu a protokolu o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany soud zjistil tyto podstatné skutečnosti. Dne 19. 9. 2016 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany, v níž uvedl, že se narodil dne 2. 9. 1990 ve Vietnamské socialistické republice v provincii Nghean. Posledním místem pobytu byla provincie Nghean, obec Hongthanh. Je křesťanského vyznání, bez politického přesvědčení, vietnamské národnosti se státní příslušností Vietnamská socialistická republika. Je schopen se dorozumět vietnamským jazykem. Je svobodný a má jedno dítě, které nevidá. Vietnamskou socialistickou republiku naposledy opustil v roce 2015. Na území České republiky poprvé nelegálně přicestoval v únoru 2015 autobusem z Paříže. Jeho zdravotní stav je v pořádku a toto je jeho první podaná žádost o mezinárodní ochranu v České republice nebo jiném státě. V zemi původu podnikal se dřevem, ale zkrachoval. U své partnerky, se kterou má mít syna, zná pouze křestní jméno a nemá žádné informace o jejím současném pobytu. Důvodem podání žádosti byla touha po volném pohybu na území České republiky za účelem hledání své přítelkyně a jejich společného dítěte. Druhým důvodem pak byla možnost získání zdravotního pojištění. Do země původu se nechce vrátit, jelikož se tam velmi znatelně finančně zadlužil, za což mu hrozí trestní stíhání.
8. Ze správního spisu rovněž vyplynulo, že si žalovaný před rozhodnutím ve věci obstaral výroční zprávu Amnesty International 2015/2016 – Stav lidských práv ve světě - Vietnam, výroční zprávu organizace Human Rights Watch 2017 - Vietnam, zprávu Ministerstva zahraničních věcí Spojených států amerických o dodržování lidských práv v roce 2015 – Vietnam, zprávu Mezinárodní organizace pro migraci – Údaje o zemi Vietnam 2016 a dále pak byly vyžádány informace od Ministerstva zahraničních věcí České republiky. Všechny zde zmíněné podklady vystihují politickou situaci panující ve Vietnamské socialistické republice.
9. Podle ustanovení § 12 písm. a) zákona o azylu platí, že azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod.
10. V ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu je pak zakotveno, že azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.
11. Podle ustanovení § 13 odst. 1 zákona o azylu se v případě zvláštního zřetele hodném udělí rodinnému příslušníkovi azylanta, jemuž byl udělen azyl podle ustanovení § 12 nebo ustanovení § 14, azyl za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro udělení azylu podle ustanovení § 12.
12. V ustanovení § 14 zákona o azylu je zakotveno, že pokud v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení azylu dle ustanovení § 12, tak lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.
13. Podle ustanovení § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odst. 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.

14. Podle ustanovení § 14a odst. 2 zákona o azylu se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje uložení nebo vykonání trestu smrti, mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.
15. Podle ustanovení § 14b odst. 1 zákona o azylu se v případě hodném zvláštního zřetele udělí doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny rodinnému příslušníkovi osoby požívající doplňkové ochrany, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro její udělení. Podle ustanovení § 14b odst. 2 téhož zákona se rodinným příslušníkem pro účely sloučení rodiny rozumí manžel nebo partner osoby požívající doplňkové ochrany, svobodné dítě osoby požívající doplňkové ochrany, které je mladší 18 let, rodič osoby požívající doplňkové ochrany, která je mladší 18 let, zletilá osoba odpovídající za nezletilou osobu bez doprovodu podle ustanovení § 2 odst. 14, nebo svobodný sourozenec osoby požívající doplňkové ochrany, který nemladší 18 let. Podle ustanovení § 14b odst. 3 citovaného zákona je předpokladem pro udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny manželů osoby požívající doplňkové ochrany trvání manželství před udělením doplňkové ochrany cizinci a předpokladem udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny partnerovi osoby požívající doplňkové ochrany trvání partnerství před udělením doplňkové ochrany cizinci. A podle ustanovení § 14b stejného zákona platí, že v případě polygamního manželství, má-li již osoba požívající doplňkové ochrany manžela žijícího s ním na území České republiky, nelze udělit doplňkovou ochranu za účelem sloučení rodiny další osobě, která je podle právního řádu jiného státu manželem osoby požívající doplňkové ochrany.
16. Z právě uvedeného tedy vyplývá, že doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště, přičemž za vážnou újmu ve smyslu ustanovení § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu se považuje - mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, a za vážnou újmu ve smyslu ustanovení § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu se považuje - vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu.
17. Po zevrubném prostudování tvrzení žalobce, které uváděl ve své žádosti o mezinárodní ochranu a posléze ve správním řízení, dospěl soud k závěru, že žalobce neuvedl žádnou skutečnost, z níž by bylo možno dovodit, že by v zemi svého původu, tj. ve Vietnamské socialistické republice, vyvíjel činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod ve smyslu ustanovení § 12 písm. a) zákona o azylu, za kterou by byl azylově relevantním

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

způsobem pronásledován. Ve správním řízení přitom nebylo vůbec zjištěno, že by žalobce byl členem nějaké politické strany či organizace, přičemž žalobce sám výslovně uvedl, že se nikdy nijak neangažoval a ani nebyl vystaven jakémukoli jednání, které by mohlo být považováno za pronásledování. Tomuto závěru soudu o tom, že žalobci nesvědčí důvod pro udělení azylu ve smyslu ustanovení § 12 písm. a) zákona o azylu ostatně koresponduje skutečnost, že žalobce v žalobě výslovně nenamítal, že mu tento důvod svědčí. Navíc sám žalobce ve správním řízení výslovně uvedl, že on sám a ani nikdo z jeho rodiny nebyl členem žádné politické strany. Dále soud uvádí, že žalovaný legitimně uzavřel, že žalobci nesvědčí ani důvod pro udělení azylu ve smyslu ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu, tj. obava z pronásledování z důvodu jeho rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů, či že by mu takové pronásledování hrozilo v případě jeho návratu do vlasti. Za azylově relevantní důvod ve smyslu ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu nelze považovat ani žalobcovu snahu legalizovat si svůj pobyt v České republice prostřednictvím mezinárodní ochrany. K tvrzení, že se žalobce účastnil internetových diskusí, pro které by mohl mít v zemi původu problémy, neoznačil žádné důkazy a vzhledem k jeho pozdnímu uvedení, považuje soud toto tvrzení i za nevěrohodné.

18. Dále soud uvádí, že v daném případě žalovaný rovněž nepochybil, pokud v případě žalobce dovodil, že ten nesplňuje důvody pro udělení azylu dle ustanovení § 13 zákona o azylu za účelem sloučení rodiny. Při učinění tohoto závěru soud vycházel ze skutečnosti, že v průběhu správního řízení z jednotlivých výpovědí žalobce ani z výpisu elektronické evidence žadatelů o mezinárodní ochranu na území České republiky nevyplynulo, že by v České republice byl udělen azyl některému z rodinných příslušníků žalobce ve smyslu tohoto ustanovení.
19. Ve vztahu k ustanovení § 14 zákona o azylu, které upravuje tzv. humanitární azyl, soud uvádí, že se jedná o výjimečný institut, neboť připadá v úvahu pouze tehdy, jestliže není zjištěn důvod pro udělení azylu podle výše citovaného ustanovení § 12, a to výlučně v případě hodného zvláštního zřetele (např. vysoký věk, zdravotní stav u osob zvláště těžce postižených nebo nemocných, u osob přicházejících z oblastí postižených humanitární katastrofou, apod.). Na udělení humanitárního azylu není právní nárok, nelze výlučně o něj podat žádost a správní orgán o něm rozhoduje na základě správního uvážení. Udělení humanitárního azylu podle ustanovení § 14 zákona o azylu je tedy na volné úvaze příslušného správního orgánu a rozhodnutí o něm přezkoumává soud pouze v omezeném rozsahu. Žalovaný správní orgán přitom v dané věci řádně zjistil a posoudil osobní situaci žalobce i stav v jeho zemi, jak vyplývá z obsahu správního spisu i z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí. Pokud sám z toho nedovodil důvody pro přiznání humanitárního azylu, je takové rozhodnutí v jeho pravomoci, zejména když žalobce žádné skutečnosti, z nichž by žalovaný mohl shledat důvody zvláštního zřetele hodné, v průběhu správního řízení ani posléze v řízení před soudem neuvedl. V daném případě má soud za to, že správní uvážení žalovaného spočívající ve volbě neudělení humanitárního azylu nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, bylo v souladu s pravidly logického posuzování a premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním způsobem.
20. Dále soud uvádí, že v daném případě žalovaný rovněž nepochybil, pokud v případě žalobce dovodil, že u žalobce nebyly splněny podmínky pro udělení doplňkové ochrany dle ustanovení § 14a odst. 1 zákona o azylu. Je tomu tak proto, že žalobce neuvedl a ani v rámci správního řízení nevyplynuly žádné skutečnosti, z nichž by bylo možno dovodit, že žalobci na základě nich hrozí v případě jeho návratu do Vietnamské socialistické Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

republiky vážná újma uložením nebo vykonáním trestu smrti. Žalovaný se rovněž v žalobou napadeném rozhodnutí pečlivě zabýval otázkou, zda žalobci hrozí v případě jeho návratu do vlasti nebezpečí mučení či nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání, přičemž dle názoru soudu žalovaný zcela správně v tomto směru uzavřel s poukazem na dostupné zprávy o Vietnamské socialistické republice, které jsou součástí správního spisu, že tomu tak v případě žalobce rozhodně není a soud se s tímto jeho závěrem ztotožnil. Soud na tomto místě směrem k žalobci zdůrazňuje, že pokud bude dodržovat platné zákony země, tak mu žádné problémy v zemi původu ze strany vietnamských státních orgánů nehrozí.

21. Z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalovaný se zabýval i případným udělením doplňkové ochrany dle ustanovení § 14a odst. 2 zákona o azylu pro skutečnost, zda žalobci v zemi původu nehrozí vážné nebezpečí z důvodu mezinárodního či vnitřního konfliktu. Žalovaný neshledal naplnění podmínek pro udělení doplňkové ochrany ani z těchto důvodů, přičemž soud se s jeho závěrem v tomto směru ztotožnil s ohledem na výše dostupné informace o panujících poměrech ve Vietnamské socialistické republice, kde neprobíhá žádný ozbrojený konflikt mající charakter totálního konfliktu, jehož důsledky by bylo možno pokládat ve vztahu k žalobci za vážnou újmu ve smyslu ustanovení § 14a odst. 2 zákona o azylu. Dále nelze nezmínit, že z informací o žalobcově zemi původu nevyplývá, že by vietnamskému státnímu příslušníkovi v případě podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany v cizí zemi hrozilo po návratu ze zahraničí mučení, ponižující zacházení či trest.
22. Soud rovněž neshledal, že by žalovaný pochybil, pokud v případě žalobce taktéž dovodil, že u něj nejsou dány ani důvody pro udělení doplňkové ochrany ve smyslu ustanovení § 14b zákona o azylu. Je tomu tak proto, že z výpovědi žalobce, dále z evidence žadatelů o mezinárodní ochranu v České republice a ani ze zjištění žalovaného v průběhu správního řízení jakkoliv nevyplývalo, že by v České republice byla udělena doplňková ochrana některému z rodinných příslušníků žalobce tak, jak předvídá ustanovení § 14b zákona o azylu.
23. K námitce žalobce týkající se absence právního zástupce při úkonu seznámení s podklady pro vydání rozhodnutí, soud uvádí následující. Žalovaný řádně a dostatečně včas informoval žalobce stejně, jako jeho právního zástupce o konání zmíněného úkonu. V rozhodný den se dostavil pouze žalobce. Správní spis neobsahuje žádnou listinu, jejímž prostřednictvím by se právní zástupce omlouval a žádal o ustanovení jiného dne konání seznámení se spisem. Soud se plně ztotožnil s názorem žalovaného, o skutečnosti, že právnímu zástupci i přesto, že nebyl přítomen u předmětného úkonu, nic nebránilo v následujícím období dodatečně reagovat a vyjádřit se ke zjištěným skutečnostem. Takto však právní zástupce žalobce nepostupoval, proto se nemůže nyní domáhat poškození a zkrácení jeho procesních práv. Soud se domnívá, že v projednávané věci jde o pochybení na straně právního zástupce žalobce a nikoli žalovaného, neboť právě právní zástupce žalobce má povinnost hájit zájmy svého klienta a aktivně komunikovat se správním orgánem. Žalobcova námitka tak nebyla shledána důvodnou.
24. K případné legalizaci pobytu, vyhledání partnerky s dítětem a zajištění práce žalobce na území České republiky soud považuje za potřebné zdůraznit, že výčet důvodů pro udělení azylu je taxativní. Právní úpravu pobytu cizinců na území České republiky obsahuje zákon o pobytu cizinců, jehož institutů mohl a může žalobce využít. Již Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 22. 01. 2004, sp. zn. 5 Azs 37/2003, který je dostupný na

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

www.nssoud.cz, dovodil, že poskytnutí azylu je specifickým důvodem pro povolení k pobytu na území České republiky a nelze je zaměňovat s jinými legálními formami pobytu cizinců na území republiky tak, jak jsou upraveny zákonem o pobytu cizinců. Na předestřeném závěru nemůže ničeho změnit ani tvrzení žalobce obsažené v žádosti o udělení mezinárodní ochrany a následně znovu zopakované při pohovoru k dané žádosti, že v České republice chce vyhledat svojí přítelkyni se synem, zajistit si zdravotní pojištění a začít zde pracovat. Navíc o azyl je nutno žádat bezprostředně poté, co má k tomu žadatel příležitost, a to nejen z hlediska zeměpisného, ale i časového. V projednávané věci ovšem žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu dne 19. 9. 2016, tj. téměř 1 rok poté, co nelegálně pobýval na území České republiky. Z tohoto důvodu proto nelze hovořit o tom, že by žalobce podal příslušnou žádost bezprostředně poté, co k tomu měl možnost.

25. Lze proto uzavřít, že se žalovaný nedopustil žádného pochybení, neboť na základě zjištěných skutečností nezjistil žádnou rozhodnou skutečnost, jež by odůvodňovala udělení azylu žalobci ve smyslu ustanovení § 12, § 13, § 14, § 14a, § 14b zákona o azylu. Žalovaný řádně posoudil jak osobní situaci žalobce, tak i stav v zemi jeho původu.
26. S ohledem na všechny výše uvedené skutečnosti soud uzavírá, že žádné ze žalobních tvrzení o pochybení žalovaného neshledal důvodným. Soud má za to, že skutkový stav lze mít za dostatečně zjištěný a odpovídající okolnostem daného případu ve smyslu ustanovení § 2 odst. 4 a § 3 správního řádu s tím, že rozhodnutí je taktéž přesvědčivě odůvodněno dle požadavků ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu. S ohledem na všechny výše uvedené skutečnosti soud žalobu podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. ve výroku rozsudku ad I. zamítl.
27. Současně výrokem ad II. podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti podle obsahu správního spisu nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 12. listopadu 2018

JUDr. Petr Černý, Ph.D., v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)